

De jonge schilder Loïc Van Zeebroek (1994, woont in Gent) deinst er niet voor terug om zich al meteen bezig te houden met fundamentele vragen over de positie van schilderkunst. *Laveren met boten en bloemen* is zijn tweede solo bij Dauwens & Beernaert in Brussel. Terwijl de diversiteit van onderwerpen toeneemt, ont-popt het prille oeuvre zich meer en meer als een systematisch aftasten van verhoudingen tussen voorstelling en werkelijkheid: zowel de verwarring als de kloof tussen afbeelding en realiteit, en ook het kantelpunt tussen figuratie en abstractie. Begane paden, maar ze worden betreden alsof het voor de eerste keer gebeurt. En dat blijkt verfrissend.

Landschappen en monochromen, daarmee trok Loïc Van Zeebroek al aandacht. Museum Voorlinden en het S.M.A.K. kochten toen werk van hem. Bedachtzaam en toch redelijk lichtvoetig blijft hij romantische cliché-beelden opvissen, deze keer onder meer van geborduurde kussens. Zo'n secuur geschilderd landschap voorziet hij van een grote binnenwandelende figuur in camouflagekleuren. In een schilderij stappen, hoe kan dat? Ernaast beweegt een schilderij met een zwart-wit ruitjespatroon voor je ogen en trekt alvast de blik binnen. Elders hangt een rood-wit geblokte tondo, een geschilderd tafelkleed op een echt tafelblad. En het kleine kamerschermachtige werk op de vloer bestaat uit een echt luik met een echte sierlijst en drie in trompe-l'oeil geschilderde luiken.

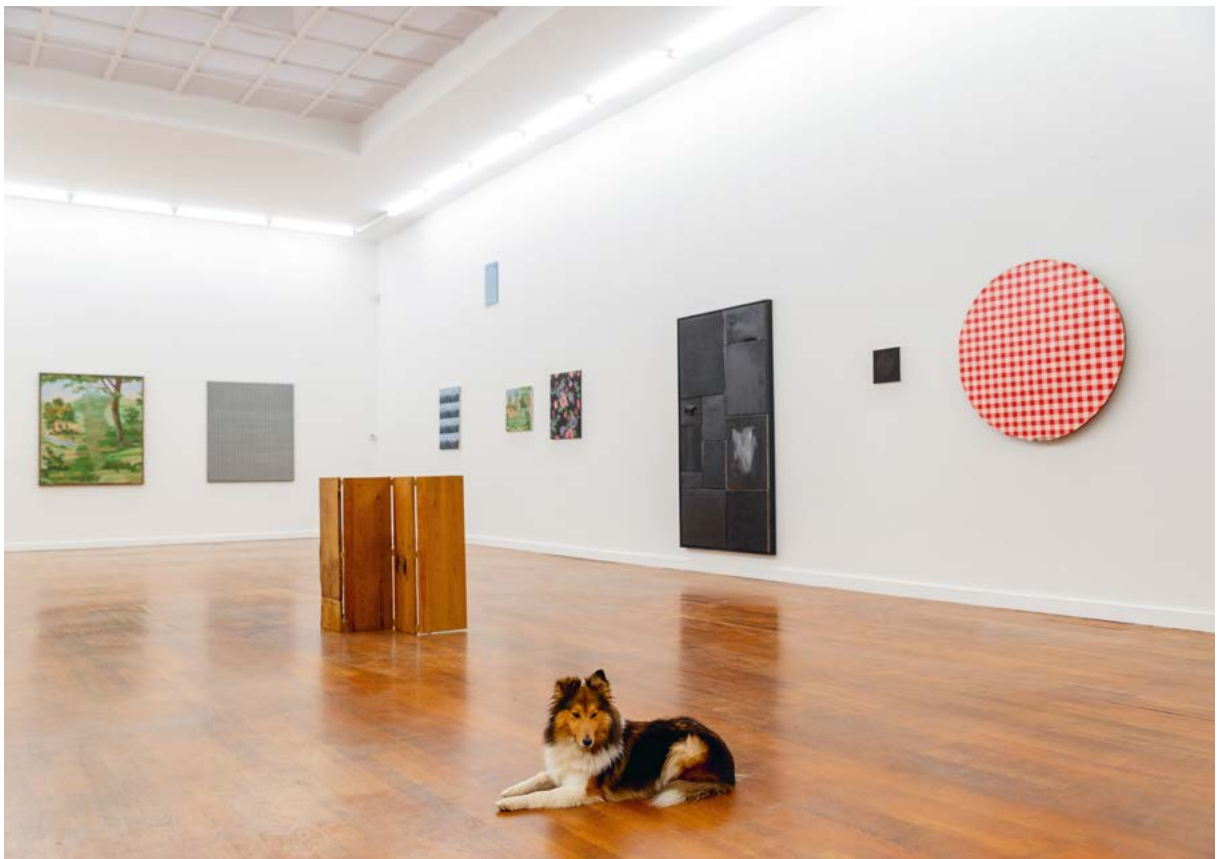
Niet elk werk is op zich even knap. Maar je krijgt snel in de gaten dat het geschilderde onderwerp ook wordt ingezet om uit te testen hoe het zit met relaties tussen voorstelling en werkelijkheid. Twee landschappen zijn overgenomen van oude Artis-Historia-plaatjes. Van Zeebroek ging ter plekke verifiëren of de plaatjes kloppen met de werkelijkheid. Fondry des Chiens, de 'Grand Canyon van België' in de provincie Namen,

schilderde hij daarna in grisaille. De Mont Blanc multipliceerde hij acht keer op hetzelfde doek. Nog een herhaling zijn zes schilderijtjes van dezelfde zeegolf, zowel op paneel als op doek. Daarbij hangt een zeezicht dat naar de abstractie sluipt.

Is het mogelijk om iets krek hetzelfde opnieuw te schilderen? Zijn gebruik van herhaling en de thematiek van voorstelling en werkelijkheid hebben iets van René Magritte, gecombineerd met een soort fundamentele schilderkunst die basisprincipes en procedés onder de loep neemt. Altijd zonder titel, behalve *De Verschoppelingen*. Zo zijn er twee, allebei gemaakt met mislukte schilderijen. Ze zijn zwart overschilderd en samengevoegd vormen ze een nieuw werk. Een kunstenaar om in het oog te houden.

Christine Vuegen

Loïc Van Zeebroek, *Laveren met boten en bloemen* tot 27 maart in Dauwens & Beernaert Gallery, Stalingradlaan 26, Brussel. Open wo-za van 11-18 u., zo van 14-18 u. en op afspraak. www.dauwensbeernaert.com

Loïc Van Zeebroek, *Laveren met boten en bloemen*, installatiezicht. Foto: Alexandra Bertels, courtesy van de kunstenaar en Dauwens & Beernaert Gallery, Brussel